

μέ άνίσητη δύναμη στόν γαρμεμό της άπολείας, πού περιμένει πάντα μ' άνοιχτό τό στόμα ώλες, μιά ώλες άνεξαιρέτως, τίς παρασταρατημένες άμαρτωλές του είδους μου....

'Η καπύσασα, δσο πήγανε, και χειροπέρευε. 'Ο Κλώντ, τέλειος μεθύστακας πειά, παραμελούσε τη δουλειά του, σέ σημείο, ώστε, παρ' ώλες τίς τιμωρίες των προϊσταμένων του, χαρακτηρίστηκε άδιόρθωτος και παύθηκε άπ' την ύπηρεσία. 'Ετσι, μιάς έλειψαν τά λεπτά κ' έπειδή καταχρεωθήκαμε έντομεταξύ, γιά νά γλυτώσουμε άπ' τους δανειστής μας, τό σκάσαμε γιά τό Παρίσι. Μά άς λείπουν η' πολλολογίες....

Στό Παρίσι ξενοτέλενα όλημερίς, έτρωγα αλύπητο ξύλο τό βράδυ, καθόμιον νησικά κ' άίπινη όλη τη νύχτα, ένώ ό Κλώντ, χωρίς νά ενδιαφέρεται πειά καθόλου γιά νά βρη δουλειά, πέφταγε τόν καιρό του άπό παθέρνα σέ ταβέρνα, πίνοντας κρασί με τίς φροδοεκάρες πούβγαζε έγώ άπ' τίς άτελειότητες μουγάδες.

Μέ δυσκολία καταφύθηνα νά κρύβω λίγα λεπτά γιά τό γάλα του παιδιού μου κάτω άπ' τίς πλάσκες της αιάλης, πριν άνέβω στην κοινοφυλάκιά πούχαμε νοικιάσει και μέναμε.

Φαίνεται όμως πώς αυτό τό είχε μνηστέϊ από καιρό ό Κλώντ και γ' αυτό τίς τελευταίες εκείνες ήμέρες έτρωγα περισσότερο ξύλο. Κάποτε μάλιστα μου είπε: — Αλλά είν' όλα-όλα, μορη; — Ναί.

— Γιατί τόσα λίγα σήμερα; — Μ' έκαυγε πυρετός και δέν μπόρεσα νά πλύνω περισσότερο. Με πληρώνουν με τό κομμάτια.

Τότε εκείνος κούνησε τό κεφάλι του, μούδωσε άργυμένους μιά κλωτσιά κ' έφυγε.

Μιά μέρα, εκείνη την άπύσασα ήμέρα, ήρθε μισομεθυσιένος. Ζήτησε κ' άλλα λεπτά, λέγοντάς μου πώς μ' αυτά πού τούδωσα, δέν μπόρεσε ούτε τη γλώσσα του νά βρέξη!

Τό μικρό μου ζήτησε άπ' τόν καινή κ' έμπεξε τίς φωνές. Τότε αυτός, με την πρέλλα όλοφύνηρη στά μάτια του, έβγαλε άπ' τό ζωνάρι του ένα ζουράφι και, πρέχοντας στην κοίνα του παιδιού μου, σφύριαζε, ρίχνοντάς μου άγιες ματιές...

— Μου τά κρύβεις, παληγο-ναίσα τά λεπτά γιά νά πώή ένα περιόδρομο γάλα τό σαλιάρικό σου... Μά στάσου νά πού κόρημ τό λαφύγγι, γιά νά βάλης μυαλό.

'Η φρόνη με κέρωσε. 'Ολα στροφογύριζαν στά θαλωμένα μάτια μου. Γρήγορα, σάν λυσσασιμένη σαύλα, του τίναξα με δύναμη ένα σκαμνί στό κεφάλι κ' αυτός, ζαλισμένος άπ' τό μεθύσι, παρατάθηκε και σωριάστηκε κάτω. Χύθηρα επάνω του και δάγκασα με μανία τό χέρι του, πού κρατούσε τό ζουράφι. Πόνησε, τό παράτησε, τό άφραξα και μ' όλη μου τη δύναμη άρχισα νά τραβάω βαθειές χαρακιές στό λαϊμό του, στά μούτρα του, στά χέρια του, παντού όπου έθρισσα κρέας. 'Υστερα λιποθύμησα....

"Όταν συνήλθα, βρισκόμιον περιστοιχισμένη από τους χωροφύλακες, οι όποιοι με συνέλαβαν....

"Εφαγα είκοσι χρόνια φυλακή. Μά αυτό δέν μου στοίχισε τόσο. 'Εκείνο πού μου στοίχισε τρομερά και με σύντριψε γιά όλη μου τη ζωή, ήταν ό θάνατος του δυστυχισμένου μου παιδιού πού πέθανε άπ' την κακοτέρας, πριν ακόμα γίνει ή δίχη μου...

Αιτά μου διηγήθηκε ή δυστυχισμένη γρηούλα... Τίς έδωσα μερικά χρήματα κ' έφυγε σιγά-σιγά...

'Ο Θεός άς την κρίνει....

Ο Ο Ο ΓΑΥΠΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ Ο Ο Ο

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗ

(Του Μπαθάλου Τσιλιζάλη)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΕΠΑΡΧΟΥ

'Ο κ. έπαρχος άποφάσισε νά περιοδέυση στην έπαρχία του, αρχίζοντας από την κομύπολη των Νημερών, όπου γινόταν εκείνη την ήμέρα πανηγύρι. Μπύρε λοιπόν στό άμάξι του και ξεκίνησε.

Καθώς προχωρούσε, συλλογίζεταν τόν πολυούλογο λόγο πού έπρεπε νά εκφάνηση πρός τους κατοίκους της κομυπόλεως των Νημερών, χαϊδεύοντας τό μούτι του.

Σέ λίγη ώρα πρόβαλε έμπρός του ό δρόμος της κομυπόλεως, γεμάτος σκνή, την οποία έχούσανε ό μεσημεριόπιος ήλιος. 'Ο άέρας έκαυγε και φανόταν σάν νάβγαζε σπύδες. Στην άρχη του δρόμου, επάνω στις κατασκονισμένες φρελιές, είχαν σακαραλώσει άμέτρητα τζιτζίκια, πού χαλούσαν τόν κόσμο με τά τραγούδια τους.

"Εξαφνα, ό κ. έπαρχος αντίκρισε άριστερά του ένα μικρό δάσος από πράσινες βελανιδιές, πού κινούσαν τά κλαδιά τους σάν νά τόν προσωλιούσαν κοντά τους:

— "Εία λοιπόν έδω, κέρμε έπαρχε, νά συντάξης τό λόγο σου. Θα τόν γράψης καλύτερα κάτω άπ' τόν ίστω μας.

'Ο κ. έπαρχος πήδησε από τ' άμάξι του, χωρίς νά διστάση και παρόγγειλε στους άνθρώπους του νά τόν περιμένουν, γιατί θά πήγαινε στό μικρό δάσος γιά νά έτοιμάση τό λόγο του.

Μέσα στό μικρό δάσος με τίς πράσινες βελανιδιές, ύπήρχαν πουλιά, λουλουδία και πηγές. Κι' επειδή όλα αυτά τά μικρά άθάνα πλάσματα δέν είχαν ιδεί ποτέ τους έπαρχο, ρωτούσαν χαμηλόφωνα τό ένα τό άλλο, πούός ήταν ό ύραίος ξένος πού πλανιόταν ανάμεσά τους με τη χρυσοκέντητη περισκέλιδα του. 'Αλλά κανένα δέν ήξερε νά τά πληροφορήση.

Στό μεταξύ ό κ. έπαρχος, γοητευμένος από τη δροσιά και τη σαγιάμιά του δάσους, κάθησε κάτω από μιά βελανιδιά κ' έβγαλε ένα μεγάλο φύλλο χωρτιού.

— Είχε καλλιτέχνης! φώναξε ή καρδερίνα.

— "Όχι! παρατήρησε ό σπύνος. Δέν μπορεί νάνα καλλιτέχνης και νάχη χρυσοκέντητη περισκέλιδα. 'Εγώ νομίζω πώς είνε κανένας κίτρινος...

— Όπτε τό ένα είνε, όπτε τό άλλο, τοίς δέξομε ένα γέφυρο άνδρόν, πού είχε κελαιδίσει όλο τό καλοκαίρι στόν κήπο του κ. έπαρχου. Είχε έπαρχος!

Κι' άμέσως όλο τό μικρό δάσος έμψήφισε:

— 'Ακούτε; Είχε έπαρχος! Είχε έπαρχος!...

— Πόσο φαλακρός είνε, Θεέ μου! παρατήρησε ένας κορυδαλλός με μακρό τσουλούφι.

— Είχε κακός άνθρώπος; ρώτησαν τά γιούλια.

— Καθόλου! άποκρίθηκε τό γέφυρο άνδρόν.

'Η δόλωσις του άνδρόνου καθήσασε τά πουλιά και ξανάρχισαν νά κελαιδούν. 'Ο κ. έπαρχος ρίχτηκε με τά μούτρα στο γράφιμο του πανηγυρικού του λόγου. Μά τί παράξενο πράγμα! 'Η έμπνευσί του είχε σταματήσει. Μοσχοβολούσαν τόσο ύφραία τά λουλουδία, κελαιδούσαν τόσο πρέλλα τά πουλιά, μουρμουρίζαν τόσο γάργαρα ή πηγές!

"Ετσι ό κ. έπαρχος, μεθυσιένος άπ' τ' αόλματα και ζαλισμένος άπ' τους κελαιδισμούς, πέταξε μακριά τό μούτι και τό χωρτί, εξαπλώθηκε άνάσκελα και μισόλεισε τά μάτια του.

Κι' όταν ύστερα από κάμποση ώρα ό άνθρώπος του κ. έπαρχου, άνησιχώνοντας γιά την άπουσία του κυρίου τους, προχώρησαν στό μικρό δάσος, βρέθησαν μπρός σ' ένα θέαμα, πού τους έκαυσε νά δισποχωρήσουν κατάπληκτοι.

'Ο κ. έπαρχος ήταν πεσομένος μπροστά πάνω στό χόμα, με τό στήθος άνοιγμένο, σάν τους άλλους. Είχε βγάλει τη στολή του και, μασώντας μενεξέδες, έγραφε... ένα ποίημα!